

Người tù trại giam

Hắn quay lại nhìn cánh cổng trại giam với một vẻ nuôi tiếc. Vậy là hắn đã được tự do. Nhưng tự do để làm gì kia chứ? Hắn không hề mong đợi điều này. Hắn vẫn muốn được mang danh hiệu một kẻ tù tội mà không được. Chẳng ai hiểu cái mong muốn kia của hắn cả. Ít ra ở đây còn có người cai quản, giám sát.

Và như thế, hắn mới thấy mình được làm người - một con người thật sự. Bây giờ người ta thả hắn ra, hắn biết chẳng bao lâu hắn lại trở về với bản tính của một thằng lưu manh côn đồ như trước. Vậy thì cứ giữ quách hắn lại luôn một thể có hơn không, việc gì phải cho hắn tự do trong phút chốc để mọi người lại phải gánh chịu thói lưu manh côn đồ của hắn kia chứ...

Hắn rẽ vào một quán nước bên đường hút điếu thuốc và uống chén rượu. Hắn thấy chân tay mình ngứa ngáy không chịu được. Trời ơi, hắn sắp sửa đập phá - phá tung cái quán nhỏ này lên mất. Hắn vớ lấy một tờ báo bên cạnh định xé tung ra. Nhưng hắn chợt dừng lại. Hắn nhìn hình ảnh một bà già trong tờ báo đang cúi xuống quệt ngang dòng nước mắt. Nước mắt - không hiểu tại sao nhìn thấy nước

mắt, hấn dễ mũi lòng đến thế. Thứ nước ấy có sức mạnh kỳ quái gì mà trông thấy nó, hấn như bị thôi miên. Có lẽ hấn nhớ những giọt nước mắt của vợ và con hấn trong quá khứ xa xôi...

Những giọt nước mắt và những tiếng gào thét trong ngọn lửa hung tàn khiến hấn sững sờ... Lửa, lửa đã thiêu đốt tất cả, cướp đi của hấn mọi thứ: một cuộc sống bình thường như bao người đàn ông khác, một người vợ, một đứa con ngoan... Và lửa đã khiến hấn chỉ còn một thân một mình bơ vơ, đã trao linh hồn của hấn cho quỷ dữ khi dẫn hấn đến với những băng nhóm...

Hấn bắt đầu cúi xuống đọc bài báo. Bài báo viết về một người mẹ thất lạc con mấy chục năm nay, khóc đến lòa cả hai mắt. Giờ cuối đời, bà chỉ mong gặp lại đứa con ấy. Hấn chợt thấy lòng băng khuâng... Nhưng chút băng khuâng ấy chỉ thoáng qua. Nó không đủ sức bám trụ lâu trong tâm trí hấn. Cái mảnh vườn rộng của người mẹ kia đã thắng...

Hấn đặt tờ báo xuống, trầm ngâm toan tính...

Tin bà cụ Xanh tìm lại được anh con giai thất lạc khiến cả xóm Trại xôn xao... Người ta kéo đến chật nhà kín ngõ xem thực hư thế nào. Bà cụ Xanh mừng mừng tủi tủi đứng giữa mọi người, mắt hoen đỏ đưa tay dụi dụi liên tục và nói:

- Ơn giời, nay tôi đã tìm lại được đứa con thất lạc hơn 30 năm. Thật là không còn gì hơn thế nữa. Có con có mẹ sống nốt những ngày cuối đời là tôi mãn nguyện lắm rồi!

Mọi con mắt đều nhìn vào hấn. Sao trông khuôn mặt sạm đen của

hắn lúc này lại hiền lành đến thế - hiền như khuôn mặt của hắn ngày xưa...

Bữa cơm đầu tiên tại nhà bà Xanh có thêm một cái bát và một đôi đũa. Bà cụ vừa nhai móm mém, vừa vui vẻ nói:

- Mọi người ở đây thoải mái và dễ gần lắm con ạ! Ai cũng tốt. Họ giúp đỡ mẹ rất nhiều. Gần họ, con khắc sẽ cảm nhận được điều đó, sẽ mến họ nhanh thôi. Cố kiếm lấy một đứa về cho vui cửa vui nhà. Rồi sinh con đẻ cái... Không biết mẹ có sống được đến lúc ấy không nhỉ?

Hắn nhìn bà lão, nửa như thân quen, nửa như xa lạ:

- Mẹ... Có tiền chứ? - Hắn buông một câu.

Bà lão vẫn vồn vã:

- Tiền thì không lo. Lâu nay mẹ dành dụm được một số tiền cũng khá khá. Con chỉ cần tu chí làm ăn thì không sợ nghèo đâu!

Hắn khẽ rùng mình... Một tiếng "mẹ" đầu tiên hắn vừa thốt ra. Chao ôi, sao mà hắn thấy sống sượng, gượng gạo, khó gọi đến thế...

Mới đó mà hắn đã ở nhà bà Xanh gần nửa tháng. Hắn cũng đã bắt đầu quen với mọi thứ nơi đây, quen cả bà lão lúc nào cũng cười nói như trẻ nhỏ kia nữa. Bà nói toàn những chuyện vu vơ không đâu, những chuyện bà nghe được... Chuyện về những người nông dân trong xóm được mùa, về cô Búng hiếu thảo, về bác Ngô nói được cả tiếng nước ngoài, thi thoảng dịch bài đăng báo... Hắn không buồn quan tâm. Nhưng đêm đến - đêm của một vắng lặng, hắn lại trầm ngâm suy nghĩ... Hắn thấy có một cái gì đó, một cái gì hắn cũng không biết, không gọi được tên cứ dâng lên trong lòng... Và hắn thấy

khó chịu, bức bối vì điều ấy.

Không đợi được nữa, một đêm trăng, hăn cống bà Xanh chạy ra cánh đồng.

- Con đưa mẹ đi gặp người con sắp lấy làm vợ.

- Ủ, nhưng đêm hôm thế này biết con bé nó còn thức không con?

Hăn giật nảy mình, đứng sững lại. Hăn không ngờ một bà cụ mù lòa lại xác định thời gian chính xác đến thế. Hăn đang lúng túng không biết nói câu gì thì bà Xanh lại lên tiếng:

- Sương xuống lạnh đấy, con có mặc thêm áo không? Đừng cậy mình trai tráng rồi ốm ra đấy thì khổ con ạ!

Hăn vẫn im lặng, lủi thủi cống bà Xanh quay trở lại nhà.

Ngày hôm sau, bà Xanh lên cơn sốt. Hăn cuống cuống chẳng biết phải làm sao... Hăn đã từng sốt như thế, song sức vóc khỏe mạnh, chẳng cần săn sóc, thuốc men gì nó cũng tự khỏi. Nhưng đấy là hăn chứ không phải một người già cả mù lòa đang nằm trên giường kia... Chạy sang nhà bên cạnh, người ta chỉ đường cho hăn tới trạm xá. Hăn cống bà Xanh chạy như bay trên con đường đất đỏ, mồ hôi hăn vã ra như tắm. Chẳng biết lúc ấy hăn nghĩ gì nữa... Hăn đang mong bà cụ chết để chiếm lấy mảnh vườn kia mà...

Tại trạm xá, cô y tá bước ra tươi cười với hăn:

- May cho anh đấy! Chỉ chậm một chút nữa thôi là mẹ anh khó mà qua khỏi.

Hăn gượng gạo cười, cảm ơn cô y tá và vào gần bà cụ. Hăn quì xuống bên giường bà Xanh và khóc... Nước mắt, lại nước mắt... Hăn sợ trông thấy những giọt nước mắt của người khác, giờ chính hăn lại

trông thấy nước mắt của mình... Chao ôi!

- Tại sao? Bà biết tôi không phải là con trai của bà mà... Tại sao?

Bà cụ Xanh lần lần nắm lấy tay hăn:

- Đúng, từ lâu mẹ đã biết con không phải là đứa con trai đã mất tích của mẹ. Nhưng mẹ già rồi, ông giời cho sống được ngày nào thì hay ngày ấy, biết thế nào hả con. Mẹ không chờ được đứa con ấy nữa, mong manh lắm... Mẹ chỉ cần một người ở bên sớm tối, sống vui vẻ nốt những tháng ngày còn lại thôi. Và con đã xuất hiện.

- Nhưng... Nhưng mẹ biết con là ai, trước đây như thế nào không?

Con ở tù ra, là một kẻ lưu manh côn đồ...

- Không, mẹ không quan tâm. Con người ta sinh ra, bản tính vốn là lương thiện mà con. Dù có xấu xa, tàn bạo đến mấy thì một lúc nào đấy, cái phần lương thiện kia sẽ trỗi dậy và đưa đường người ta trở về với bản chất thực của mình...

Một đêm, hăn lặng lẽ trở dậy, khép cửa lại đi ra ngõ. Rồi bất ngờ hăn chạy, chạy như ma đuổi trên con đường trải đầy đá dăm. Đá dưới chân hăn như những mũi dao đang dựng lên, đau buốt. Hăn ngã dúi dúi xuống một ruộng lúa bên đường.

- Ai? - Một tiếng quát đồng dục, và ánh đèn pin rọi thẳng vào mặt hăn - Đêm hôm khuya khoắt, làm gì mà chạy như ma đuổi thế? Theo tôi về ủy ban giải quyết.

Hăn không nói gì, để mặc cho người bảo vệ dẫn về ủy ban xã.

Hôm sau, hăn vừa tỉnh dậy đã thấy bà Xanh và mọi người đến xin cho hăn về.

- Con đừng đi, đừng bỏ mẹ mà đi, con ơi! - Bà Xanh vừa nói, vừa

đưa hai tay run run quờ quạng tìm hắt.

Hắt đưa hai tay ra đỡ bà cụ, rồi cõng bà về lại ngôi nhà yên bình nơi xóm Trại cùng với mọi người trong ánh bình minh ấm áp đang lan dần trên những vạt cỏ xanh...

Nguồn: theo tuổi trẻ

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 27 tháng 8 năm 2007